

Inhoud

De route	8
Proloog	11

DEEL EEN

1	De roze wolk	19
2	Nieuw leven	32
3	Zoete dromen, zoute zee	42
4	Geluk zit in een plastic fles	53
5	De blauwe woestijn	64
6	Katten op het spek	72

DEEL TWEE

7	Balans	91
8	Vleugellam	104
9	Gestrand in de woestijn	117
10	Walvis bij de bovenboei	133

DEEL DRIE

11	De herkansing	147
12	Kers op de taart	159
13	Tijdbom in de wildernis	175
14	De mooiste dag	187

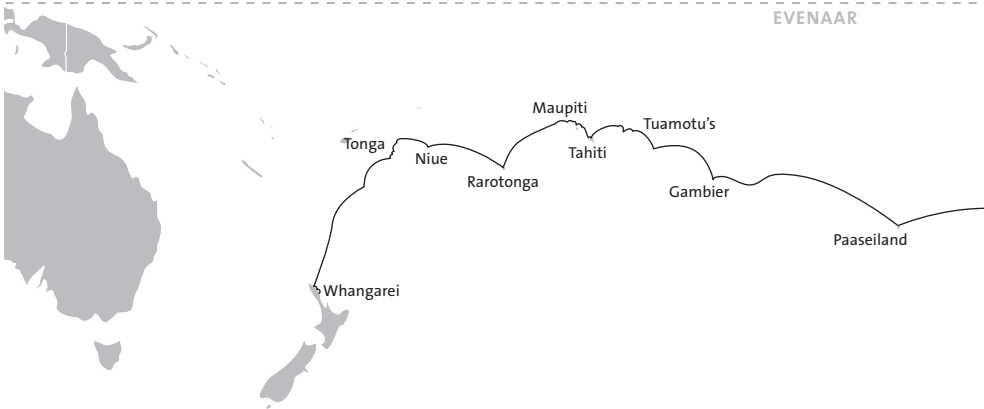
DEEL VIER

15	Eerste stapjes	203
16	Het verre paradijs	218
17	Leven op het strand	229
18	Trekvogels	240
19	Thuiskomen	253

	Epiloog	266
	Dankwoord	269
	Interactieve bijlagen	270
	De boot	272

GROTE OF STILLE OCEAAN

EVENAAR

Whangarei
Tonga
Niue
Rarotonga
Maupiti
Tahiti
Tuamotu's
Gambier
Paaseiland

If you find a path with no obstacles,
it probably doesn't lead anywhere.

Frank A. Clark

Duende, a mysterious power
which everyone senses and no philosopher
explains is, in sum, the spirit of the earth...
The duende is a momentary burst of
inspiration, the blush of all that is
truly alive...

Federico García Lorca

Proloog

Mijn witte knokkels omklemmen het stuurwiel. Een golf zo hoog als een flatgebouw rijst voor me omhoog, het maanlicht verlicht zijn schuimende top. Huiverend trek ik me terug in mijn splinter-nieuwe zeilpak. Wat dacht ik nou helemaal? Dat we wel even naar Noorwegen konden zeilen, zonder ooit alleen met onze eigen boot op zee te zijn geweest?

Met de motor manoeuvreer ik naar de positie die me instinctief het veiligst lijkt. Recht tegen die enorme berg omhoog. Ik ruk aan het roer. Paniek knijpt mijn hart samen. Het stuurwiel geeft weinig reactie... té weinig.

‘Bram, er is iets met het roer!’ schreeuw ik tegen de gillende wind in. ‘Het lijkt alsof ik niet meer goed kan sturen!’ Niet de controle verliezen. Niet nu, alsjeblieft. Bram springt met een verwilderde blik de kuip in.

‘Ik denk dat er iets met de motor aan de hand is.’

‘Hoe kan dát nou?’

‘Misschien is het filter verstopt of zo... door al dat heen-en-weer geklots kan er een hoop drab ingekomen zijn. Ik ga meteen kijken.’ Hij wringt zich weer naar binnen en zet de motor uit.

Ik sleur wanhopig aan het roer om weg te komen van de aanvallende golftoppen. Een golf van opzij zou de boot omver kunnen gooien en in het ergste geval kan dan de mast breken.

Nu ik geen vermogen meer heb om tegen de wind in te sturen, probeer ik de golven maar recht van achteren op te vangen. Soms lukt het me niet helemaal en zit ik tot mijn middel in een zout bad. Een simpel touwtje tussen mijn reddingvest en de stuurstand

is mijn enige beveiliging om niet van de boot af te spoelen. Een golf klotst de navigatiehoek binnen en ruïneert onze gloednieuwe kortegolfradio.

Het is alsof ik in een nachtmerrie leef, of in een rampenfilm met overdreven special effects. Als ik in de bioscoop zat, zou ik het nogal ongeloofwaardig vinden – je kunt overdrijven als regisseur. Een klets zout water recht in mijn gezicht herinnert me er weinig subtiel aan dat ik niet in een pluchen stoel zit.

Bram steekt zijn hoofd naar buiten.

‘Gaat het nog?’

‘Het kon beter,’ grijns ik flauwtjes. ‘En jij?’

Hij wrijft zwarte strepen over zijn voorhoofd.

‘Lastig. Alles glijdt overal heen. Maar ik heb het filter eruit. Moet inderdaad een nieuwe in.’ Hij duikt weer naar binnen.

Bezig blijven helpt, dan hoeft je niet na te denken. Niet denken aan dat het een bizar toeval zou zijn als we dit overleven, of we daarbij onze toekomstdroom verliezen of niet. Niet aan denken. Ik houd me gewoon voor dat ik in die film meespeel: de stoere heldin laat zich niet kennen en houdt vol tot het bittere einde, wanneer alles plotsklaps op miraculeuze wijze toch goed komt. Of dat ik zo wakker word – nog beter.

‘Vief! Hoor je me? Je moet nu weer beter kunnen sturen,’ klinkt het opeens van binnen.

Eindelijk. Het is zes uur ’s ochtends, we vechten al de hele nacht lang. Bram lost me buiten even af. Ik wurm me naar binnen en hang mijn kletsnatte zeiljas op om uit te druipen. Rillend trek ik het gloednieuwe boek *Zwaar weer zeilen* nog maar eens uit de kast. Ik blader naar ‘Tactieken’. Hmmm, eens zien.

Het hoofdstuk ‘Bijliggen’ sla ik nu maar over. Dat hebben we een paar uur geleden al geprobeerd. Klonk allemaal heel goed op papier, maar ons lukte het niet. Volgende hoofdstuk. ‘Voor de wind weglopen’...nee, liever niet. Ik heb in mijn buitenbad al besloten dat ik de boeg naar de wind en de golven gericht wil hebben, anders-

om dus. Verder. ‘Technieken met een zeeanker’... dat lijkt me wel wat. Probleem: we hebben niet zoiets als een zeeanker aan boord. Dit was namelijk alleen een gezellig testritje vóór we aan het echte werk zouden beginnen.

Een leuk vakantietochtje naar de Noorse fjorden zou het worden, een beloning voor al het harde werken. Op Terschelling bekeken we de weerkaarten met onze zonnige vakantiebril op. Die dreigende depressie die verderop bij Engeland te zien was, zou vast wel blijven waar ze voorspeld was. En pas toen we er verzeild raakten, ontdekte ik op de kaart de notitie ‘*area with dangerous waves*’. Met het absoluut rampzaligste gevolg denkbaar: dat we ons nu midden in een dikke windkracht tien – of zou dit al elf zijn? – op de slechtst mogelijke plek van de hele Noordzee bevinden. Voor het eerst op zee met onze eigen boot, midden in een ziedende storm. Hoe krijg je het voor elkaar.

Ik hoop nog iets meer in het boek te ontdekken en lees verder terwijl Bram buiten iets onverstaanbaars gilt. Ha, hier heb ik het: ‘Je kunt ook een zeeanker improviseren door een zeil als een zak dicht te binden en deze vervolgens aan een lange lijn bij de boeg overboord te gooien.’

‘Ik heb iets gevonden!’ roep ik.

Brams natte hoofd steekt even naar binnen. ‘Oké, probeer maar,’ hijgt hij. We hebben niet veel andere opties, dus volg ik de instructies en ga aan de slag met een reservezeil. Het is me een raadsel waarom we naast onze vier normale zeilen wél een aantal reserve- en lichtweerzeilen aan boord hebben, maar geen zeeanker. Bram gooit mijn creatie overboord. Er gebeurt niets, behalve dat er nu een witte dweil naast ons drijft.

‘Ik denk dat het te klein is, we hebben nog wel een extra zeil,’ zegt Bram. Pas na het derde zeil overboord voelen we de boot reageren. De boeg blijft min of meer vanzelf naar de golven wijzen en het effect is ongelooflijk: eindelijk rust. Voor zover je natuurlijk van rust kunt spreken in een chaos van brullend natuurgeweld om je heen.

Binnen is het een zoutige bende. Nu ik niets meer hoeft te doen, word ik misselijk. Om niet te hoeven overgeven, ga ik plat op de klamme bank liggen. Toch nog duizendmaal beter dan in een zout bad zitten.

‘Een bouillonnetje dan maar?’ zegt Bram. Blij pak ik de beker aan. Ik heb nog geen slok genomen of ik kots het meteen weer uit.

De boot redt zich nu zelfstandig zonder dat we de motor gebruiken, maar de strijd is nog niet gestreden. Langzaam maar zeker drijven we achteruit naar de Deense kust. Voor we te pletter slaan, moeten we kiezen: ofwel godweethoelang richting Noorwegen knokken, ofwel de boeg keren en Thyborøn aanlopen, een Deense haven waar we nog maar drie uur van verwijderd zijn. Het laatste klinkt erg aanlokkelijk. Helaas ook levensgevaarlijk door de loeiende wind en de brekende golven die recht op de havenmond zullen staan. Verder weten we weinig over deze haven die niet in ons reisplan was opgenomen.

‘Misschien kun je de Kustwacht bellen om te vragen hoe gevaarlijk de aanloop is?’ stel ik voor. Het lijkt me heerlijk als iemand anders de beslissing neemt. Iemand die nog wel helder kan denken. Al komt er maar een stiekeme hint.

‘Roep jij ze maar op, een meisjesstem heeft vast meer effect.’

Zit wat in. Ik sleep mezelf van de bank en ga licht kokhalzend bij de marifoon zitten.

‘Coastguard Thyborøn, coastguard Thyborøn, this is sailing yacht Duende.’ Gekraak. Verrassend snel komt het antwoord.

‘Hallo zeiljacht. Wat kan ik voor u doen?’ Ik leg onze situatie uit met meer kalmte dan ik voel.

‘Nee mevrouw, we kunnen u absoluut geen advies geven. Ik kan u ook niet zeggen of het aanlopen van de haven verstandig is of niet.’ Dat dacht ik al.

‘Maar kunt u dan op zijn minst een tip geven? Is er een boeienlijn die we kunnen volgen?’

Als een volleerd actrice breekt mijn stem net niet. Mijn scène maakt

indruk, ik hoor hem haast over zijn hart strijken.

‘Als ik u was en op een willekeurige dag Thyborøn wilde aanlopen, zou ik eerst richting de gele aanloopboei gaan. Niet recht naar de monding sturen, maar iets naar bakboord. Vervolgens moet u een bocht maken en de groene tonnen volgen.’

Yes. ‘Thank you so much! Duende over and out.’

Als ik de hoorn ophang is de beslissing snel genomen. ‘Laten we het maar doen.’ Verstandige zeezeilers zouden vast altijd buiten op zee blijven, maar het verlangen naar een einde van de helletocht is te groot. De energie ontbreekt ons om op zee te blijven knokken. We hebben niet geslapen, niet gegeten. We hebben de ervaring niet om verstandig te kunnen zijn.

Bram sleurt met een laatste krachtsinspanning de aan elkaar geknoopte zeilen aan boord en start de motor. De wind is iets ingezakt, maar de golven zijn nog even reusachtig. Heel Denemarken verdwijnt als we in een golfdal zitten. Een boeitje spotten is alsof ik van veraf een naald in een hooiberg probeer te ontdekken.

Er komt een vissersboot naar buiten. Op de top van de golf wordt de boot half uit het water gelanceerd.

We kijken elkaar aan, hopen iets van zelfverzekerdheid bij de ander te bespeuren. Maar wij zijn geen beroepsvissers en ons speelgoedbootje is minstens vier keer zo klein als het hunne. Dit wordt niet zo makkelijk als ik had gehoopt. Het is óf te pletter slaan óf er miraculeus doorheen komen. Telkens als we op de top van een golf weer wat uitzicht hebben, speur ik de zee af. Waar is die boei toch? Net als ik denk dat we nu wel heel dicht bij het strand zijn, zie ik hem. Godzijdank.

‘Ja daar, Bram! Dáár! Díe kant op!’

Geconcentreerd stuurt Bram Duende over de golven, die vlak bij de kust steeds venijniger duwen en trekken. Ze proberen ons met alle macht te laten omslaan. En als Bram niet als een gek tegenstuurt, gebeurt dat ook bijna. De boot scheert een golfdal in. Pas wanneer we tergende secondes later opnieuw op de top zitten, zie ik het boeitje weer.